

RENOVACIÓ

FULLES POPULARS DE LA JOVENTUT NACIONALISTA

N.º 2

OLOT 7 DE FEBRER

OLOT 1918

Nº 2320.

EL MANAMENT PATRIOTIC

En l'actuació pública dels homes hi ha moments de justificada vacil·lació, moments en els quals hom no sab ben bé el que ha de fer perquè es presenta obscura la perspectiva que un te al davant. En aquests cassos sempre seràn poques les precaucions que's prenguin a fi d'obrar amb rectitut i saviesa.

Però, en canvi, hi ha altres moments en els quals l'horitzó és tan clar que la conducta dels homes ve senyalada amb la precisió d'un axioma matemàtic. Hi ha moments en els quals un hom quasi no té dret a fer-se la pregunta de com obrarà, perquè la propia consciència, el propi instint de dignitat senyala clarament i imperiosament la conducta a seguir.

Ara, davant de les eleccions que estan convocades, ens trovem els catalans en un d'aquests moments clars i precisos en els quals no és possible la més petita vacil·lació.

En el grandió desvetllament de la consciència popular de tota Espanya, en aquest precís moment en que per obra i gràcia de l'esforç i la direcció catalanes Espanya ha emprés decididament el camí de sa reconstitució, començant per alçar-se damunt la vella política, damunt del monopoli del govern del Estat pels dos partits artificiosos, sindicats de favors, allunyats de tot interès col·lectiu, els catalans no podem, no tenim dret a optar i devem votar decididament per qui representi més genuïnament, amb més autenticitat i amb més garanties de fermesa l'impuls d'aquest gegantí moviment renovador.

Avui totes les altres qüestions tenen una significació secundària, avui, com ha dit recentment

En Cambó «és únicament essent ben catalans, presentant-nos com fundament catalans, com les nostres paraules tindran tot el vigor per a remoure les consciències i la nostra acció tota la eficàcia per a una obra constructora. Es únicament en nom del fet viu de la personalitat catalana i del ressorgiment de Catalunya que nosaltres podrem desvetllar tots els altres pobles de Espanya.»

La responsabilitat moral que contrauria avui un català que, per consideracions personals, egoistes o sentimentals, desertés del llòc que l'imperiós manament patriòtic li senyala, seria grandíssima, seria de faisó tal que mereixeria el despreci i la maledicció de tots els bons patriotes.

Hem de comprendre clarament que havent-nos donat la Providència ocasió de contribuir a un fet tant singular i trascendental com és el de col·laborar amb el nostre vot a la elecció d'un Parlament que proclamarà l'autonomia de Catalunya i amb ella iniciarà la transformació de la vida pública espanyola encaminant-la per vies de llibertat i de progrés, seria un verdader crim abstenir-se o votar per qui oferís el perill més insignificant de que en l'hora decisiva deixés de servir exclusivament el manament de la Pàtria.

No és possible que oblidem el que'ns passà als olotins quan va celebrar-se la famosa Assemblea de Parlamentaris, primer episodi de aquesta lluita a mort contra la vella i denigrant política dels partits oligàrquics espanyols.

Vibravem tots d'entusiasme i de neguit per l'èxit de aquella primera batalla en la que tantes esperances havíem posat. I quan vingué el mo-

ment decidíu la cara ens hagué de caure de vergonya al veure que la nostra veu n'havia desertat, al veure que el nostre representant abandonava son lloc d'honor cedint a exigències forasteres, a manaments de la direcció d'un partit que per aquell sol fet ha de mereixer per sempre més la execració de tots els bons catalans.

I aquella vergonya de cap de les maneres hem

d'exposar-nos a que un altre dia es pogués repetir.

Pensem, ademés, que en el instant decidíu la victòria pot venir d'un sol vot; no volguem, doncs, exposar-nos que aquest vot sigui el nostre, perquè així com quan lo de l'Assemblea forem els olofins objecte de la compassiva bromada de tot Catalunya, demà, amb tota raó seriem escarnits per tothom.

LA FULLA DELS QUARANTA

Alarmats els carlins per la nostra valenta campanya, amb la qual es veu que no comptaven, feren sortir el divendres passat una fulla advocant per la candidatura del candidat carlí en forma tant desgraciada que resultaren ben malaguanyats els diners que'ls costà.

En dita fulla es ve a dir que els que defensem la candidatura regionalista del Dr. Francisco Fàbregas no sabem el que'ns pesquem, puix ho fem *en nom d'una renovació sense dir quina*.

De manera que aquells bons senyors firmants de la *fulla dels quaranta*, encara no s'han enterat dels acords de l'Assemblea de Parlamentaris del 30 d'Octubre, a on hi ha esposada en claríssima síntesi el programa dels nostres amics en el futur Parlament, programa que si te felis realització, com és de suposar, canviarà radicalment la marxa de la política espanyola, encaminant-la per vies segures de dignitat, de sinceritat i de progrés.

Es veu que *els quaranta*, o al menys el qui và escriure la fulla, si be no sab si aixó de la renovació es menja amb cullera o amb forquilla, no vol quedar del tot malament amb els que saben de cert del que's tracta, doncs mes avall escriu «ASPIREM COM TOTHOM A LA DESITJADA RENOVACIÓ.

Apropòsit de la *fulla dels quaranta* el setmanari carlí, que ara s'ha vist ben clar que no vingué al món amb cap mes fi que la de defensar a ultrança l'acta que abans el senyor Llosas havia renunciat, s'entusiasma de debó amb la *varietat* de les firmes que hi figuren diguent que «la firmen *mes de quaranta* persones (home, no falta-

va més!) entre les que hi figuren en mig d'alguns *carlins exaltats*, molts noms d'*elements catòlics dels altres que no son carlins* i fins regionalistes i republicans».

Nosaltres ens hem entretingut en fer una classificació dels firmants de la fulla i *salvo error u omissió*, hi hem trobat 26 carlins, 6 conservadors, 3 republicans, 1 lliberal i 8 que no sabem el que pensen en política. Però no hi hem trobat NI UN SOL SOCI DE LA LLIGA REGIONALISTA NI DE LA JOVENTUT NACIONALISTA. De manera que l'afirmació de que hi figuren regionalistes no la veiem confirmada, a no esser que hi hagués els redactors del setmanari carlí, que ara ens recordem que també es diu regionalista encara que no faci quasi res més que anar contra el regionalisme militant, que és amb l'únic que podem creure perquè és l'únic que demostra amb obres la autenticitat de sa denominació.

Pel demés resultà molt graciosa la qualificació que el setmanari carlí fa dels senyors Presidents de la Lliga i de la Joventut que signen el manifest de presentació del candidat regionalista Dr. Fàbregas. Diu que dit manifest ve firmat per «dos úniques mentalitats nacionalístiques».

Sàpiga el setmanari carlí que els senyors Presidents de la Lliga i de la Joventut firmaren en nom de tots els socis, *que son més de quaranta*, de tots els regionalistes del districte, *QUE SON MES DE QUATRECENTS*, i de tots els que estan cansats de la tutela dels carlins, *QUE SON MES DE QUATRE MIL*. De manera que si en el nostre manifest hi haguèssim volgut posar firmes hauria semblat un anuari.

LES DUGUES POLÍTIQUES

Per correu interior hem rebut el següent escrit que publicuem amb molt gust per la sinceritat que revela.

En la vida política del Sr. Llosas hi ha dos fets cabdals que, a semblança de dos fites, senyalen el naixement i la mort de l'home públic.

Era en l'any 1906 que el Sr. Llosas no volgué participar en el moviment de la Solidaritat Catalana fins quan se convencé que la Solidaritat feia diputats i allavors gracies a la seva...habilitat pogué entrar per la porta falsa i apoderar-se del districte d'Olot, no sense la protesta d'alguns solidaris de bona fé que vegerem en l'actitut del Sr. Llosas, una de tantas martingales polítiques que tan ha prodigat en sa vida pública.

Ha sigut en l'any 1917 que el Sr. Llosas volgué participar en el moviment de l'Assemblea de Parlamentaris—que com la Solidaritat Catalana no era mes que l'aixecament ordenat d'un poble contra una desordenada oligarquia que l'oprimia—fins que cregué que l'Assemblea de Parlamentaris no pasaria de un de tants moviments revolucionaris i que la sessió que intentaven celebrar a ca la Ciutat tindria lloc en un creuer que el govern d'en Dato havia posat a disposició dels assembleistes en el port de Barcelona per a que no els molestés ningú; allavors també gracies a la seva...habilitat pogué fugir per la porta falsa i tan falsa! i abandonar el districte de Olot no sense la protesta de la gran majoria dels seus electors que manifestaren sa actitut aderint-se als acords de la Assemblea de la que el Sr. Llosas havia desertat.

El ja desde allavors exdiputat tirà dels recursos que la vella política li havia ensenyat i fingí una retirada en la que no creieren cap dels que ja

no havien cregut en les seves conviccions solidaries.

Durant 12 anys ha sigut ab mes voluntat que acert el genuí representant de la política de favors ó siga de la que fins are imperava a Espanya, contra la que s'ha aixecat tot el poble espanyol, contra quina política anava dirigida la Assemblea de parlamentaris; per aixó el Sr. Llosas, que en l'esperit no hi estava gens identificat i ni tan sols comprenia l'importancia d'aquella manifestació de patriotisme fou sincer una vegada durant la vida i escorregué el bulto.

Com podèm nosaltres, assembleistes convenuts, no combatre la candidatura d'aquell que en un moment decissiu va deixar nos poguent haber sigut la causa d'haber tingut imitadors que fracasés lo que ha de ser el punt de partida de la reconstrucció espanyola?

No, senyor Llosas, la seva missió política en aquest mon es acabada, ja no necessitem aquell home que emparat amb la toga de pare de la pàtria faci utilitzar la llei en benefici exclusiu d'un amic, que aixó es lo que fins ara s'entenia per servir al districte; l'home que necessitem és un que col·labori en totes les iniciatives, surtin del camp que surtin, procurant que les lleis per que se regeixi Espanya siguin les mes justes possible per a que ell en el el Parlament pugui exigir, en nom de l'igualtat, al poder executiu, l'exacte cumpliment de les mateixes, no precisament en benefici del individu sinó en benefici de la comunitat.

UN NACIONALISTA CONVENÇUT.

ELS CARLINS I LA RELIGIÓ

Per a que tothom es pugui convencer de la manera indigna com els carlins juguen amb la Religió posarem l'un darrera l'altre dos textos referents a les eleccions del districte de Vilademuls.

En dit districte, com es cosa sabuda, en les anteriors eleccions legislatives el lliberal senyor Ballbé, gracies a l'apoiament furiós que li prestaren els carlins, derrotà al regionalista D. Pere Rahola.

Sembla que quan la cèlebre votació d'augment d'assignació al clero rural el Sr. Ballbé votà en contra, la qual cosa motivà que el popularíssim escriptor carlí Cirici Ventalló (q. a. C. s.) es-crigués les següents paraules de justa indignació: «Nos encontramos de nuevo con el caso, que nos abochorna, de Vilademuls, distrito católico con cerca de tres mil votos carlistas, cuyo diputado liberal, el Sr. Ballvé, que vota contra los aumentos del Clero por servir al Gobierno, debe su triunfo a los carlistas.»

Doncs, a pesar de tot, ara que lluita de nou el Sr. Ballbé contra un regionalista, contra l'exemplar catòlic En Santiago Masó i Valentí, l'incomensurable barra de *El Norte* ha dictat al diari carlí el següent diàleg que publicà el dia 24 del prop-passat gener:

«Recibimos anoche la visita de un amigo nuestro de Vilademuls, que se mostraba perplejo por no saber que determinación tomar en la contienda electoral que se avecina. Es nuestro amigo, un católico ejemplar, un consecuente tradicionalista:

Nos decía:

—La lucha es clara: Por una parte, Ballbé, el actual diputado; por otra, Masó, el por dos veces ex-candidato por Gerona.

Preguntamos.

—¿Teneis algo que decir de las creencias de estos dos señores como particulares?

—Ah, no; Ballbé y Masó, mientras no se demuestre lo contrario, son buenos católicos como particulares.

—¿I como políticos?

—Oh?

—Pues vereis. Ballbé està afiliado a un parti-

do en cuyo programa político se acata la religión del Estado. Masó està afiliado a un partido aconfesional, cuyo leader Cambó, afirma rotundamente que *es cosa que ya no preocupa al mundo el que los entierros sean civiles o religiosos.* (1)

—Asi pues...

—Que particularmente reunen iguales condiciones. Tan católico es uno como el otro. Pero políticamente es preferible a Masó, Ballbé. Por otra parte ¿estais contentos del que hasta ahora fué vuestro diputado?

—En gran manera.

—Ha sabido defender los intereses morales y materiales del distrito?

—He de confesar que si.

—Pues ya teneis razones para determinar vuestro proceder. Todas las ventajas están de parte del que fué el últimamente diputado por Vilademuls.

Ahora, por añadidura, hemos de manifestarle amigo nuestro, que Masó està afiliado a la secta que combate con saña en Olot al católico y tradicionalista Sr. Llosas, que tanto se ha desvelado en pro de los intereses de la Religión y de la Patria.

Y ni una palabra más.

* * *

El amigo se despidió alegre de nosotros y alargándonos la mano dijo: «Ya se cual ha de ser mi actitud en las próximas elecciones.—*Sfnx.*»

¿Voleu mes barra i poca solta?

(1) Es d'advertir que ningú, mes que «El Norte», sab que En Cambó hagi dit aquestes paraules.

El cas de Olot, que tant ha fet escriuixir de santa indignació, és l'única resposta digna per l'actitut presa per en Llosas quan l'Assemblea de Parlamentaris. Entre'l pensament del districte i el seu partit preferí lo darrer. Just és que'l districte li giri la esquena.

De **BAIX-EMPORDÀ** del 3 febrer 1918